

Bilag 4.

Finansministerens kommentarer til bilag 3.

Efter § 14, stk. 2, i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m. v. (lovbekendtgørelse nr. 470 af 24. september 1969) har statskassen panteret for skyldig vægtafgift i et køretøj eller dets assurancesum fremfor al anden gæld og fremfor eventuelle tilbageholdelsesrettigheder inden for ½ år efter forfaldstiden.

I denne sammenhæng må endvidere nævnes den vigtige regel i vægtafgiftslovens § 12, stk. 1, der bestemmer, at et køretøjs nummerplader skal inddrages, såfremt vægtafgift ikke erlægges rettidigt. Bestemmelsen er bl. a. udtryk for, at afgiften er en del af betalingen for adgangen til at benytte det offentlige vejnet, og at dette følgelig ikke må benyttes af køretøjer, hvoraf afgift ikke er betalt.

Spørgsmålet om den omhandlede panteret blev indgående behandlet i folketingets udvalg vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige løvbestemmelser om fortrinsret i tilfælde af konkurs m. v. Medens sikkerheds- og fortrinsretten for statens krav på skatter og afgifter i øvrigt blev afskaffet, blev bestemmelsen i vægtafgiftslovens § 14, stk. 2, opretholdt, men udvalget henstillede i sin betænkning af 28. maj 1969, at spørgsmålet snarest blev taget op til overvejelse.

En ophævelse af statskassens panteret i motorkøretøjerne vil imidlertid ikke få større reel betydning, medmindre bestemmelsen om pladefjernelse ligeledes ophæves, og det er derfor formentlig rigtigst at inddrage sidstnævnte bestemmelse i omtalen af panterrettens betydning for vægtafgiftsinddrivelsen.

Departementet er fortsat betænkelig ved en afskaffelse af panteretten, som alene hviler på det konkrete motorkøretøj, der er i restance med vægtafgiftsbetaling, og ikke

på skyldnerens øvrige formue. Man nærer frygt for, at en ophævelse af panteretten og adgangen til at fjerne nummerpladerne i talrige tilfælde vil bevirke, at afgiftskravet bliver værdiløst. Køretøjerne vil i så fald uden berigtigelse af den forfaldne afgift kunne videresælges eller tages tilbage af afbetalingssælgere og benyttes til kørsel uanset afgiftsrestance. Det vil ikke være vanskeligt for erhvervsdrivende og andre, der står økonomisk svagt, at unddrage sig afgiften ved mere eller mindre fingerede overdragelser af en vognpark, f. eks. til et aktieselskab, og der kan i så fald blive tale om meget betydelige tab for statskassen.

Med hensyn til foreningens klager over de besværligheder for bilbranchen, som lovbestemmelserne medfører, skal bemærkes, at et eventuelt afgiftskrav ikke kan komme som nogen overraskelse for en automobilforhandler, når han køber eller tilbagetager et køretøj, eftersom det udtrykkeligt i lovens § 11 er fastsat, at kvitteringen for betalt vægtafgift skal følge køretøjet ved ejerskifte. Han vil ligeledes være bekendt med, hvornår afgiften af et køretøj, han har solgt på afbetaling, forfalder til betaling, og vil om fornødent ved henvendelse til køberen kunne sikre sig, at afgiften berigtiges rettidigt.

Der er således ingen køber eller sælger, som kan være uvidende om, at der er et vægtafgiftsspørgsmål ved enhver automobilhandel, ganske som det er tilfældet med skatter og afgifter ved ejendomshandler. Meget taler for, at det ikke er en eventuel vægtafgiftsrestance, som kan berede andre kreditorer overraskelser, men derimod snarere et eventuelt ejendomsforbehold, som disse ikke har nogen mulighed for at blive bekendt med.

Det er af væsentlig betydning for den